

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 12/04/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 852

“NHỮNG VIỆC NHÂN QUẢ BÁO ỨNG

CHÍNH MẮT NHÌN THẤY THÌ KHÔNG THỂ KHÔNG TIN!”

Trong nhân gian của chúng ta có rất nhiều việc nhân quả báo ứng, cho dù người có tin Phật hay không tin Phật thì những chuyện nhân quả báo ứng nhãn tiền như vậy khiến họ không thể không tin. Người bất kính với Cha Mẹ, đời sống bất thiện thì bị sét đánh. Đó là những câu chuyện ở nhân gian. Khi có những câu chuyện ở nhân gian như vậy thì tự nhiên những người làm ác, những người bất hiếu với Cha Mẹ cũng phải dè dặt đến ba - bốn phần, không dám tùy tiện nữa. Cho nên dù là người tin Phật hay không tin Phật, người tin tôn giáo hay không tin tôn giáo thì những câu chuyện nhân quả báo ứng ở thế gian cũng làm họ phải dè dặt ba - bốn phần.

Hôm qua tôi xem một bài báo có tựa đề: “*Đã giàu có rồi mà họ vẫn bán chui*”. Khi làm việc sai thì phải nhận lấy kết quả xấu, đó là nhân quả báo ứng ở trong thế gian, không phải là lời Phật nói ra hay Thánh Hiền nói ra. Những câu chuyện như vậy cũng làm cho người ở thế gian phải cân trọng lại. Nhà Phật khuyên chúng ta: “***Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân***”, không mang theo được bất cứ thứ gì cả, chỉ mang theo được nghiệp mà thôi. Cho dù cả một đời này bạn tích cực tạo ác, tích cực xây dựng bá đồ nhưng cuối cùng cũng không mang đi được, chỉ mang theo nghiệp thiện, nghiệp ác. Người dù có địa vị cao đến cỡ nào, giàu sang đến không thể tính kể cũng đều “***vạn ban tương bất khứ***”, không mang theo được bất cứ thứ gì.

Cho nên người có trí tuệ thì tích cực làm những việc có thể mang đi được. Người không có trí tuệ thì tích cực làm những việc “***vạn ban tương bất khứ***”. Ngày nay, người tích cực làm những việc có thể mang đi được nhiều hay ít? Người tích cực làm những việc không thể mang đi được nhiều hay ít? Có thể trong đó có chúng ta. Ngày ngày chúng ta cứ phiền não, vọng tưởng, chấp vào những điều vật vãnh. Những thứ này chướng ngại rất lớn tâm thanh tịnh của chúng ta, tạo thành chướng ngại rất lớn trong quá trình chúng ta vượt thoát sinh tử. Nhiều người tích cực làm những việc sinh tử luân hồi, trong đó có mỗi chúng ta. Chúng ta biết rõ rằng vọng tưởng, chấp trước, phiền não, những việc phải quấy, tốt xấu, hơn thua đều là những việc sinh tử, vậy mà ngày ngày chúng ta vẫn làm. Đúng như Phật nói, chúng ta là “*kẻ đáng thương!*”.

Chúng ta biết rằng tạo những nghiệp duyên xấu thì chắc chắn phải nhận lấy những kết quả xấu, tạo nghiệp sinh tử thì nhất định phải nối dòng sinh tử. Nhưng mỗi giờ, mỗi ngày chúng ta đều làm như vậy,

thậm chí mỗi ý niệm chúng ta vẫn để nó dấy khởi. Tập khí của chúng sanh chúng ta ác nhiều hơn thiện. Hàng ngày chúng ta nghe Phật nói: **“Tập khí của chúng sanh quá nặng”**, chúng ta không cảm nhận được nhưng hàng ngày chúng ta vẫn làm những việc tiếp nối dòng sinh tử.

Từ nhỏ tôi đã nghe câu này: **“Thiên đường hữu lộ vô nhân đáo, địa ngục vô môn hữu khách tầm”**, (Thiên đường có lối không người đến, địa ngục không có cửa lắm kẻ tìm). Thiên đường có cửa nhưng không có người đến, địa ngục không có cửa mà vẫn có nhiều người chen lấn, tranh giành vào trước. Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức nhiều đời nhiều kiếp phải dụng công để giáo hóa chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“Bỏ Tát Địa Tạng vào địa ngục tiếp độ chúng sanh. Họ vừa mới được độ, vừa mới thoát được ra khỏi địa ngục thì lại loay hoay quay trở vào”**. Họ vừa thoát khỏi địa ngục chưa đến một ngày, thậm chí chưa đến một buổi thì đã quay trở lại. Một ngày trong địa ngục rất dài. Có địa ngục 100 năm, có địa ngục 1000 năm, có địa ngục tới cả tỷ năm. Ta đi ra khỏi địa ngục được bao lâu? Chúng ta đến nhân gian này chỉ 100 năm. Trong vòng 100 năm đó, chúng ta lại tạo nghiệp, nhà Phật nói **“tạo nghiệp đa đoan”**, nghĩa là tạo rất nhiều, rất nhiều nghiệp. Thân thì sát, đạo, dâm. Ý thì tham, sân, si. Miệng thì nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác, nói lời thêu dệt. Vậy thì sau 100 năm, chúng ta quay trở lại địa ngục. Nhưng cũng không nhiều người được kéo dài được 100 năm ở nhân gian. Những người chỉ ở nhân gian được 50 năm, 60 năm, 70 năm, 80 năm, 90 năm, 40 năm, 30 năm, 20 năm nhiều vô số kể.

Cho nên người xưa nói: **“Nhân gian là chốn du lịch, địa ngục là quê hương”**. Lần đầu nghe câu này tôi rất ấn tượng. Chúng ta đi du lịch, ví dụ đi Mỹ một tháng, đi vào Hồ Chí Minh hay Hà Nội thì sau 3 ngày, 1 tuần rồi cũng quay trở về quê hương. Người xưa ví nhân gian chỉ là chốn du lịch, còn địa ngục là quê hương vì chúng ta đến chốn nhân gian này chỉ để tạo nghiệp, sau khi tạo nghiệp thì quay trở về chốn cũ.

Chúng ta phải thay đổi cố hương của mình, không trở về chốn cũ nữa mà phải trở về Tây Phương Cực Lạc, một quê hương mới, một thắng địa mới. Muốn tìm đến thắng địa mới này thì chúng ta phải có đầy đủ tiêu chuẩn chứ không chỉ ngồi một chỗ mà nghĩ rằng mình sẽ đến đó được. Chúng ta cho rằng mình có niệm Phật, có lạy Phật thì chắc chắn sẽ về được Tây Phương Cực Lạc nhưng thật ra đó chỉ là gieo duyên với Phật A Di Đà mà thôi. Hòa Thượng nói: **“Bạn mới chỉ gieo một chút duyên với Phật A Di Đà, còn muốn về được thế giới Tây Phương Cực Lạc bạn phải đầy đủ tiêu chuẩn”**.

Tại sao hiện tại có rất nhiều người tu hành tu pháp môn Tịnh Độ nhưng không có thành tựu? Bởi vì họ chỉ làm theo cách thấy, cách nghĩ, cách biết, cách làm của bản thân nên làm sai, làm không đúng. Những tiêu chuẩn trong Tịnh Độ nói rất rõ ràng: **“Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”**. Tôi thấy rất nhiều người vẫn **“hoài nghi, xen tạp, gián đoạn”**. Hòa Thượng dạy chúng ta rất rõ ràng: **“Người tu Tịnh Độ chỉ lấy một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” làm tông chỉ, một hướng Tây Phương Cực Lạc để quay về, một câu “A Di Đà Phật” để hành trì”**. Đó là trong nội tâm. Có nhiều người chỉ nghe đến đây thì dừng lại, chỉ làm như vậy thôi mà không nghe đầy đủ cả đoạn sau.

Hòa Thượng nói: *“Người xuất gia thì phải tuân theo Luật Nghi Sa Di, các vị tỳ kheo phải giữ 250 giới, tỳ kheo ni thì phải giữ 350 giới. Người Phật tử tại gia thì phải hành Thập Thiện Nghiệp Đạo, Năm Giới Mười Thiện. Đối trị với ba nghiệp Thân – Khẩu - Ý thì phải lấy Thập Thiện mà hành. Trong đời nhân xữ thế thì phải hành theo “Đệ Tử Quy”, hành theo những chuẩn mực làm người”*. Hòa Thượng đã nói rất rõ ràng nhưng người ta cắt bỏ đoạn sau, chỉ nghe đoạn trước. Họ cho rằng chỉ cần làm như vậy là đủ, đoạn sau là xen tạp.

Trong *“Kinh Vô Lượng Thọ”* từ phẩm 32 đến phẩm 37, Phật nói rất rõ về Năm Giới Mười Thiện, còn phẩm thứ 6 là nói về 48 nguyện của Đức Phật A Di Đà. **Chúng ta đọc 48 nguyện không phải đọc cho Phật nghe mà mỗi người chúng ta phải có nguyện lực của Phật A Di Đà, đem 48 nguyện thực hiện trong ngay tâm, trong hành vi, việc làm của chính mình.**

Bài học này, Hòa Thượng dạy chúng ta: *“Chúng ta nói họ không nghe, chúng ta dạy họ không nghe. Chúng ta nói “trồng nhân thiện được quả thiện, gieo nhân ác nhận quả ác” nhưng họ không tin. Nhưng những việc nhân quả báo ứng xảy ra ở nhân gian, những việc nhân quả báo ứng hiện tiền, họ chỉ nghe một lần, họ chỉ gặp một lần thì tự nhiên toát mồ hôi lạnh mà phản tỉnh”*.

Tôi nhớ ngày xưa, lúc nhỏ tôi thường đi chùa với bà nội. Ở phía ngoài chùa có nơi giống một cái đình, xung quanh treo cảnh Thập Điện Diêm Vương. Quỷ Vương một tay cầm dao sáng chói, một tay đang nắm lưỡi của một vị để cắt, ở bên dưới có tấm biển ghi *“nói dối bị cắt lưỡi”*. Khi lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đó, tôi sợ thất kinh, toát mồ hôi lạnh. Những chuyện nhân quả thế gian lâu lâu xảy ra giúp cho người ta phản tỉnh, còn chúng ta nói thì họ không nghe, họ cho là mê tín.

Hòa Thượng nói: *“Muốn đời sống được an vui thì phải tạo được nhân lành. Nếu khởi tâm động niệm chỉ ức hiếp người để lợi mình thì làm sao có được an vui! Nhưng hiện tại tất cả chúng sanh phiền não, tập khí rất nặng. Nếu chúng ta giúp họ, chúng ta đem đạo lý nghiệp nhân quả báo nói cho họ nghe: “trồng nhân thiện gặp quả thiện, tạo nhân ác nhất định có ác báo” thì họ sẽ không nghe. Bạn nêu ra những sự thật nhân quả báo ứng mà những sự việc này càng gần, càng có chứng cứ cụ thể thì càng tốt. Thí dụ khi báo chí đăng tin, chúng ta ta đem tờ báo cho họ xem, khi họ xem rồi thì họ phải tin. Con người có đời quá khứ, có đời vị lai cho nên con người sống ở đời không thể không làm việc tốt. Nhất định phải biết: “Trồng nhân thiện thì gặp quả thiện, trồng nhân ác nhất định sẽ có ác báo”*.

Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức rất từ bi. Người nào chịu nghe thì các Ngài nói, người nào không chịu nghe thì các Ngài mang bằng chứng, đem những sự việc cụ thể nói cho họ biết thì họ sẽ tin. Chư Phật Bồ Tát từ bi, dùng tất cả mọi phương tiện để giáo hóa chúng sinh vô điều kiện. Chúng sanh nói không nghe thì các Ngài đưa bằng chứng những sự việc xảy ra ở nhân gian để cho họ thấy, để họ tin, để họ quay đầu. Chỉ có những người làm giáo dục không công mới tận tâm đến như vậy, người làm giáo dục có tính công thì không như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Sinh mạng là vĩnh hằng, thân thể này là ngắn ngủi. Điều này chúng ta phải hết sức rõ ràng, tường tận! Chúng ta nhất định phải tu cái vĩnh hằng chứ không nên tu tích những cái tạm thời. Chúng ta phải tu để bồi đắp cho những cái vĩnh hằng chứ đừng tu để bồi đắp cho những cái tạm thời”**. Chúng ta thường nghe mọi người nói: **“Làm việc này sẽ có phước báu, khỏe mạnh, sống lâu”**. Mọi người chỉ lo đến việc khỏe mạnh, sống lâu, cứ hướng tới việc khỏe mạnh, sống lâu nhưng thân này khỏe mạnh, sống lâu nhiều lắm là 100 năm, giới lắm là 120 năm mà thôi.

Chúng ta phải học để tu lấy những thứ mang đi được, những thứ không mang đi được thì ta học để làm gì, tu để làm gì! Sinh mạng chính là linh tính, thể gian gọi là **“linh hồn”**. Linh hồn mới là vĩnh hằng, còn thân tứ đại này rồi cũng sẽ tan rã. Cái mang đi được chính là nghiệp. Nghiệp thì có nghiệp thiện và nghiệp ác. Nếu tạo nghiệp thiện thì phải vào ba đường thiện, lại phải luân hồi. Nếu tạo nghiệp ác thì phải vào ba đường ác, cũng phải luân hồi. Cho nên đạo Phật, nhất là pháp môn Tịnh Độ khuyến khích đồng tu tạo **“tịnh nghiệp”**. **“Tịnh nghiệp”** mới có thể giúp chúng ta thoát luân hồi sinh tử, còn tạo thiện nghiệp, tạo ác nghiệp vẫn phải luân chuyển, luân hồi. Nhiều người thắc mắc **“tịnh nghiệp”** là gì? Hòa Thượng thường nói một câu dễ hiểu là: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”**. Đó chính là tịnh nghiệp. Việc tốt cần làm nên làm, không phải do người khác thúc đẩy, khuyến khích, ca ngợi thì chúng ta mới chịu làm. Chúng ta nên âm thầm làm những việc lợi ích chúng sanh mà không để cho mọi người biết chúng ta đã làm ra những việc đó. Nếu chúng ta làm việc thiện mà người ta biết, người ta khen ngợi, người ta tán thán, người ta cung kính, vậy thì chúng ta đã hưởng hết rồi.

Hòa Thượng nói: **“Bạn ở thế gian này, cho dù bạn là quốc vương nhưng quyền thế của bạn cũng không mang đi được, địa vị của bạn cũng không mang đi được, tài sản của bạn không thể mang đi được, vợ con của bạn cũng không thể mang đi được. Cho nên gọi là “vạn ban duy bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân”, bạn chỉ có thể mang theo nghiệp mà bạn tạo tác trong đời”**.

Tạo nghiệp thiện thì đi vào ba đường thiện, tạo nghiệp ác thì đi vào ba đường ác. Vậy thì chúng ta phải có trí tuệ, không tạo nghiệp thiện, không tạo nghiệp ác mà chỉ tạo tịnh nghiệp. Từ rất lâu, tôi đã dặn mọi người đừng nhắc đến tên tôi, không phải là không nhắc đến tên tôi thì tôi buồn. Tôi đã nói rõ: **“Càng âm thầm làm thì chúng ta càng làm cho chúng sinh được nhiều việc hơn!”**. Nhiều năm trước, tôi đã nói như vậy: **“Càng ít nhắc về tôi thì càng tốt!”**. Chúng ta biết, chúng ta hiểu nên càng ngày chúng ta càng phải trở về tu tịnh nghiệp chứ không tu thiện nghiệp.

Nhiều lần tôi cũng khuyên mọi người không nên thông báo, không nên giới thiệu cho nhiều người về lớp học Zoom của chúng ta vào buổi sáng. Người nào thật tâm thì chúng ta cùng nhau học. Tôi không nhớ tên mọi người nhưng tôi nhớ mặt, tôi thấy có những người chỉ học được ba bảy hai một ngày. Chúng ta thật học thì mới chân thật có được lợi ích. Hàng ngày tôi có buổi sáng hết sức là an lành. Hàng ngày đều có người làm cho tôi phiền não nhưng khi bắt đầu vào để học thì tôi gần như buông bỏ thế giới bên ngoài, thậm chí thân tâm cũng buông bỏ. Mỗi buổi sáng, tôi lạy Phật rất an lạc. Tôi không lạy ào ào mà lạy rất nhẹ

nhàng, cơ thể chuyển động dần dần, rồi niệm “**A Di Đà Phật**” khoan thai nhẹ nhàng. Nhiều người lạy Phật như đang cuốc đất, bở củi. Một ngày có rất nhiều việc phiền não nhưng ít nhất sáng sớm tôi lại có một giờ hết sức an lạc.

Hòa Thượng giải thích: **“*Nghiệp có thiện nghiệp và ác nghiệp. Tạo thiện nghiệp thì bạn phải đến ba đường thiện để thọ sanh. Tạo ác nghiệp thì bạn phải vào ba đường ác để thọ khổ. Những thứ này sẽ đi theo bạn. Người hiểu được là người giác ngộ. Người có tu tập nhất định không tạo nghiệp ác, không tạo nghiệp thiện, chỉ tạo tịnh nghiệp để một đời này vãng sanh Cực Lạc. Ở trên Kinh Luận, Phật đã nói quá nhiều, quá nhiều về nhân và quả của ác đạo nhưng hiện tại có rất nhiều người bài trừ, không tin Phật, không hề biết gì về Phật, không hiểu rõ về Phật. Họ nhìn thấy bên ngoài người ta cung kính lễ Phật, lễ Bồ Tát thì họ nói rằng: “Phật giáo là mê tín”. Họ cũng không hề nghiên cứu tìm hiểu mà chỉ nương vào cách nghĩ, cách biết của chính mình rồi phán là “mê tín”. Sai lầm này rất nghiêm trọng! Những việc nhân quả báo ứng ở thế gian rất nhiều. Khi họ tiếp nhận, họ nghe được, họ thấy được thì họ không thể không tin vì đó là những bằng chứng rất thiết thực, rất cụ thể”***.

Chúng ta đi đến một vùng quê, thấy một ngôi nhà rất khang trang. Chúng ta hỏi thì người dân ở đó nói rằng: **“*Con cái đi làm ăn xa, gửi tiền về cho Cha Mẹ xây nhà. Ông bà đó có phước*”**. Đó là chuyện nhân quả xảy ra ở thế gian. **“*Ông bà có phước*”** thì con cái mới làm ăn được. Còn biết bao nhiêu ông bà kém phước, tổn phước thì không thể được ở nhà cao cửa rộng như vậy. Chính những câu chuyện nhân quả như vậy làm cho họ cũng phải suy nghĩ đến ba phần.

Trong nhân gian cũng có rất nhiều những câu chuyện về việc các cụ chết rất an lành, đến giờ ra đi là nhẹ nhàng ra đi. Trước khi chết, các cụ còn cẩn thận dặn dò con cháu cần phải làm ma chay, hiếu lễ như thế nào. Đó là những cụ cả một đời thuần lương, đời sống rất thiện lành. Có người nói: **“*Cụ ấy cả một đời không làm mất lòng bất cứ ai, cho nên cụ mới có được cái chết an lành đến như vậy!*”**. Chúng ta muốn chết an lành thì phải sống hòa thuận, kính trên, nhường dưới. Người trong cuộc sống luôn đấu tranh, chỉ hại người, lợi mình thì không thể ra đi an lành như vậy. Người sống kính trên nhường dưới, không làm mất lòng bất kỳ ai, kể cả một đứa nhỏ thì cả đời sống của họ luôn sống trong nhường nhịn, yêu thương, bao dung, tha thứ, luôn nhận phần thiệt thòi cho mình, nhường người phần hơn. Vậy thì mới có được kết quả tốt như vậy!

Hòa Thượng nói: **“*Trên Kinh luận, Phật nói rất nhiều về nhân quả nhưng người thế gian không tin, thậm chí họ còn bài xích, cho là mê tín. Nhưng những câu chuyện nhân quả ở thế gian là những bằng chứng hùng hồn nhất, thiết thực nhất, vậy thì họ không thể không tin. Chúng ta phải đem những câu chuyện rất cụ thể để nói cho mọi người nghe, vì đó là những chuyện ở nhân gian nên họ không thể không tin. Nếu chúng ta cứ khẳng khẳng đây là Phật dạy, đây là Bồ Tát dạy thì họ không tin*”**.

Nhân quả báo ứng là định luật của đại tự nhiên. “Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu”, gieo nhân an vui thì nhất định nhận được quả an vui, gieo nhân yêu thương thì nhất định nhận quả yêu thương. Làm sao mà khác được! Có rất nhiều người nói: “*Tại sao tôi cũng gieo nhân yêu thương mà phải nhận quả như vậy!*”. Thật ra họ chỉ làm trên hình tướng chứ không thật làm. Đến bây giờ thì tôi có thể nói rằng: “*Thật làm thì kết quả là chắc thật, không hề mà y máy sót lọt cho dù là một cọng lông, một hạt bụi!*”. Chẳng qua chúng ta làm chưa thật làm, chúng ta chỉ làm cho dễ coi, chỉ làm bề ngoài cho nên không có kết quả tốt. Nếu chúng ta thật làm thì chắc thật là kết quả chắc thật!

Trước đây tôi cũng không dễ gì tin theo nhưng sau khi dịch đĩa Hòa Thượng, tôi tin Ngài. Tôi làm theo Hòa Thượng một thời gian thì càng làm càng thấy kết quả là chắc thật. Tôi thấy cả cuộc đời Hòa Thượng đã làm nên biểu pháp. Ngài vốn không có tuổi thọ nhưng đã chuyển thành có tuổi thọ, vốn không có phước báu nhưng đã chuyển thành có phước báu, vốn không có sức khỏe nhưng đã chuyển thành có sức khỏe. Tôi tin và làm theo Hòa Thượng. Càng lúc tôi càng nhận ra rằng nếu thật làm thì chắc chắn đến một ngày kết quả sẽ rất tốt. Học tập những chuyên đề này, chúng ta được củng cố thêm ở mọi phương diện. Trong khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế hàng ngày, chúng ta làm đúng như pháp thì sẽ có được kết quả đúng như pháp. Trong tu hành hay trong tất cả mọi việc, chúng ta đều phải có hằng tâm. Chúng ta tích cực làm việc tốt, làm việc thiện lành giúp mọi người thì mọi việc của chúng ta dần dần sẽ được tốt!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!